

Sygn. akt III KO 41/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **E. M.**

oskarżonej z art. 224a k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 maja 2019 r.

wniosku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 9 kwietnia 2019 r.

o przekazanie sprawy o sygn. akt II K [...]

innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2019 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy o sygn. akt II K [...] innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wniosku wskazano na stan zdrowia psychicznego oskarżonej oraz fakt wykonywania wobec niej środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym o wzmocnionym poziomie zabezpieczeń, tj. na Oddziale Psychiatrii Sądowej [...] Szpitala [...] w G.. Szpital ten położony jest w odległości ok. 600 km od siedziby Sądu Rejonowego w O., co – zdaniem tego Sądu – znacznie utrudnia lub wręcz uniemożliwia, biorąc pod uwagę potrzebę

prawidłowego nadzoru nad oskarżoną, doprowadzenie jej na rozprawę przed sądem miejscowo właściwym do rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Inicjatywa Sądu Rejonowego zasługuje na uwzględnienie.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, przepis art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, przez co odstępianie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawieniu sprawy w gestii tego sądu, sprzeciwiałoby się dobro wymiaru sprawiedliwości. Oznacza to, że również ocena przesłanki sprawnego i skutecznego przeprowadzenia postępowania karnego, jako leżącej w interesie wymiaru sprawiedliwości i przemawiającej za skorzystaniem z instytucji unormowanej w art. 37 k.p.k., powinna cechować się zdecydowaną wyrazistością wniosków wynikających z tej oceny, oczywistych przy tym na tle całokształtu realiów konkretnej sprawy, w tym procesowych uwarunkowań jej rozpoznania przez sąd miejscowo właściwy i konsekwencji jej przekazania innemu sądowi (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2006 r., V KO 55/06, OSNKW 2006/9/85*).

W przekonaniu Sadu Najwyższego taka wyjątkowa sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Podstawowym celem procesu karnego jest rozpoznanie sprawy w rozsądnym terminie, w sposób zapewniający oskarżonej niezbędne warunki do prowadzenia obrony, a przede wszystkim umożliwienie jej osobistego uczestniczenia w postępowaniu. Dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga zatem od organów postępowania, by w sytuacjach wyjątkowych odstąpić od właściwości miejscowej, gdy nie tylko ułatwi to, ale w ogóle umożliwi przeprowadzenie sprawiedliwego procesu zapewniającego oskarżonemu optymalne warunki do obrony (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2013 r., III KO 70/13, LEX nr 1385686*). Obecny stan zdrowia oskarżonej umożliwia jej udział w rozprawie, jednak biorąc pod uwagę przebywanie i leczenie E. M. w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym w mieście odległym od siedziby sądu miejscowo właściwego o ponad 600 km, implikującego potrzebę odległego konwojowania oskarżonej, konieczne dla sprawnego rozpoznania sprawy, gwarantującego jej prawo do obecności na rozprawie i prowadzenia osobistej

obrony, jest przekazanie sprawy sądowi równorzędnemu, którego siedziba znajduje się najbliżej miejsca pobytu E. M.. Należy podkreślić, że w świetle postanowienia Sądu Rejonowego w O. z dnia 3 stycznia 2019 r., sygn. akt II K [...], o dalszym stosowaniu środka zabezpieczającego wobec oskarżonej, przeszkoda dla sprawnego rozpoznania sprawy przez Sąd miejscowo właściwy ma charakter trwały, co wobec wcześniejszych uwag uzasadnia zastosowanie instytucji określonej w art. 37 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.